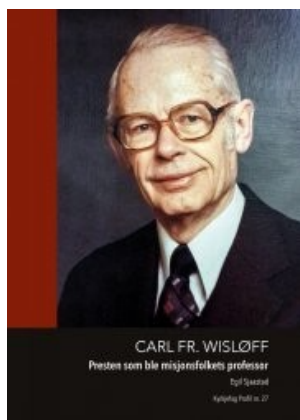

Egil Sjaastad

Carl Fr. Wisløff - Presten som ble misjonsfolkets professor

Portal forlag, 2016. 382 sider.

Softcover. DKK 199,00. ISBN: 978-82-8314-086-6.

Dr i Missiologi Dagfinn Solheim
dagfinnsolheim@gmail.com

Carl Fr. Wisløff hadde mange roller i norsk kristenliv. Han begynte som stadsingeniør i Sarpsborg. Etter det startet hans kirkelige karriere. Han ble småkirkeprest i Vaterland småkirke. Han var da også med i Studentlaget. Og fikk etter hvert mye med Laget å gjøre både i Norge og internasjonalt (IFES) Han giftet seg med medisinstudenten Ingrid f. Brun. Hun var oppvokst i Kina. Hun ble en viktig støttespiller for Carl og gjorde også en selvstendig innsats. Deres første bosted var en leilighet i Fastingsgt. 4 i Sarpsborg. Senere flyttet de til en leilighet vegg i vegg med Vaterlandskirken. De ble med i misjonsarbeid i NMS, Santalmisjonen og Sudanmisjonen. Som prestekone var Ingrid med i kirkens arbeid. Hun startet pikeforeningen «Blåveis». De var også begge opptatt av diakonalt arbeid, særlig blant vanskeligstilte (s. 60). Hun var også medlem i misjonsforeningen Kvinnelige misjonsarbeiderne (KMA). De fikk 53 gode år sammen. Ingrid døde i 1988.

Carl Frederik fikk etter hvert mange teologi venner: Olav Valen-Senstad, og etter hvert Berggrav og Hallesby. I 1940 ble Kristent Samråd stiftet. Også Ludvig Hope ble med i Kristenhet Samråd. De skulle «uten omsvøp følge den gamle, prøvede reformatoriske og haugianske linje på det inspirerte Guds ords grunn etter vår kirkes lutherske bekjennelse (s.86). Bispekollegiet sendte i denne tiden (1940) ut et hyrdebrev. Wisløff berømmet dette brevet som var rettet mot nazistene. Etter hvert deltok også Wisløff aktive med i debatten i norsk kristenliv.

Den neste fasen i Wisløffs liv er tiden som rektor ved praktikum på MF. I 2008 skrev han en av sine viktige bøker: «Jeg vet på hvem jeg tror.». Wisløff og Ingrid var også flere ganger til Japan der han underviste på på KLTS - Kobe Lutheran Theological Seminary. I Norge ble han etter hvert mer aktiv i den kirkelige debatten. Som rektor på praktikum ved MF profilerte han seg sterkt (s 113). Rundt 1950 var ikke Wisløff markant lavkirkelig (s 117). Men han hadde begynt å kjenne seg hjemme i lekmannsbevegelsen. Wisløff var også opptatt av internasjonale forhold. Utenom Japan var han også opptatt av Øst-Europa (128). Wisløff tok også et oppgjør med Kirkenes Verdensråd (KV) (132 ff). De siste årene var Wisløff mye knyttet til

Misjonssambandet (NLM). Både i Japan, på Fjellhaug og rundt om på møter i Norge. Blant annet i Misjonssalen i Oslo. Han var også med på oversettelsen av «Norsk Bibel». I 1997 fikk han Kongens fortjenstmedalje i gull.

Dette er en faglig sterk bok med gode kildehenvisninger og fotnoter. Kildene som er angitt mot slutten er mange. Dessuten er forfatteren også godt kjent med Wisløff. Boken er meget leseverdig og ikke tung å lese til tross for et allsidig og fyldig innhold.